

Tragédie Martina a Božky

Ve vzduchu viselo zvláštní napětí. Země ztichla, vítr přestal vát a listí šustit. Noční oblohu protnul ostrý záblesk a zahřmělo. První kapky deště se provrtaly přes husté koruny mohutných stromů a dopadly na hlavu člověka spokojeně vysedávajícího u praskajícího ohně. Měl delší, zvlněné vlasy a strniště na tváři. Před chladem ho chránil oděv vyztužený tvrdou kůží. Přístřešek, pod kterým se skrýval, nebyl dokonalý. Sloužil poutníkům jako dočasná ochrana před deštěm a větrem. Vybaven jednoduchým ohništěm a do výšky naskládaným suchým dřevem nabízel dostatečný komfort na to, aby se zde dala noc, podobná této, přečkat.

Přes rytmické klepání deště zaslechl šustění. Šelest, kterému by obyčejný člověk nepřikládal žádný význam. V dešti přece nebylo ničím zvláštním zaslechnout kroky vyplašeného zvířete hledajícího suchou půdu nebo alespoň dočasnou skrýš. Jenže on nebyl běžný člověk. V přírodě se vyznal, často chodíval na dlouhé pouti do lesa a poznal jeho tajná zákoutí. Ten zvuk nebyl zvířecí, blížila se k němu lidská bytost.

Z dálky doléhající zvuky šelestu sílily, až se před ním objevila silueta středně vysoké postavy. První, co mu problesklo myslí bylo, že ho přepadli. Neslyšel však další kroky, neviděl vytasenou zbraň ani hrozbu smrti. Viděl jen promoklou ženu zahalenou do pláště. Dlouhé, ohnivě červené vlasy se jí rozprostíraly po ramenou až k pasu. Zpod pláště jí koukala rukojeť meče. Nosila staré prošívané brnění a přes rameno měla přehozený štít. Žádná krasavice, pomyslel si a mávnutím ruky jí naznačil, aby si přisedla. Až teď pustil luk, který potají svíral za svými zády. Opřel ho o oštěp zabodnutý do země. Žena vděčně přikývla a přisedla si k ohni co nejbližší, aby si vysušila promočené oblečení.

„Jmenuji se Rynn,“ přerušila ticho svalnatá barbarka a ani se neohlédla.

„Tar,“ odvětil nenuceně sedící chlap a z brašny vytáhl kus chleba. Když viděl jak Rynn zazářily oči, nabídl i jí.

„Jsi na cestách? Kam máš namířeno?“ ptala se ho ústy plnými sypkého chleba. Tar považoval za troufalost pokládat otázky podobného rázu neznámému člověku, ale nepřikládal tomu velkou váhu a odpověděl.

„Mám namířeno na sever, do Elšumy. Město nekonečných možností, obchodu, vzdělání a odporného svinstva.“

Rynn skoro zakuckala, když zaslechla poslední slovo a tázavě se na něj podívala.

„Jakého svinstva? Elšumu chválíš i hanobíš? Tak si jedno vyber.“

Oblohu opět protnul záblesk v doprovodu hlasitého hřmotu.

„Tam kde je hodně lidí, je i mnoho špíny. Podlí zloději, vrazi, lháři a blázni. Všichni hledí jen na své dobro a jsou ochotni zaprodat i vlastní matky, jen aby se měli oni sami dobře. Některé žene vpřed víze bohatství, u jiných je to sláva a moc. Někteří jsou oběťmi vypočítavé ženy, dosahující své úspěchy přes postel a intriky,“ odhaloval temnou tvář Elšumy Tar a teatrálně při tom gestikuloval.

„Odkud to všechno víš? Už jsi tam byl?“

Tar pokrčil rameny.

„Všechna města jsou stejná, celý svět je zkažené místo. Jestli jsem tam byl? Ne, jen jsem to slyšel stejně jako to teď slyšíš ty ode mne. Možná je to lež, bohapusté výmysly, nebo krutá realita, které budeme muset všichni čelit ...“ v tom ho přerušilo prasknutí větve. Ihned ztišil hlas: „Nejsme sami, někdo nás pozoruje.“

Rynn se s překvapeným výrazem na tváři ohlédla, ale nikoho neviděla.

„Vylez, pokud si přítel a máš dobré úmysly! Pokud nás chceš okrást, tak utíkej, neboť za tebou vypustím šíp do křoví, kde se skrýváš,“ Tar nevtipkoval, uchopil luk a už přikládal šíp na tětivu. Nedaleko nich z křoví vystoupila útlá postava muže zahaleného do pláště skrývající se tak před deštěm. Ruce držel vysoko nad hlavou, v jedné z nich svíral hůl. Plášť nevydržel nápor silného větru a na okamžik se rozevřel. Nosil pod ním dlouhou, zlatými pásky zdobenou tmavočervenou róbu. Jeho jindy elegantní kožené holínky byly pokryty blátem. Na obličej se mu lepily dlouhé, promočené vlasy sahající až po ramena.

„Prosím, nestřílejte! Nejsem loupežník. Jsem obyčejný poutník. Cestuji na sever, ale zastihl mě liják. Když jsem uviděl přístřešek s ohněm pomyslel jsem si, že tu chvíli pobudu. Ale když jsem si všiml, že jste ozbrojeni, raději jsem se skryl. Nevěděl jsem, jestli nejste banditi,“ hájil se neznámý poutník a pomalými kroky se blížil k ohni. Světlo plamenů odhalilo jeho tvář. Byl to mladík, neměl ani vrásku na čele. Dlouhé hnědé vlasy a jemné rysy ho dělaly přitažlivým. Rynn se uvolnila a Tar už podruhé spustil luk.

„Dobrý argument,“ uznal Tar jasný fakt a nabídl mu místo u ohně. „Takže jdeš také na sever? A jakpak pánovi putujícímu na sever říkají?“

„Omluvte prosím mou nevychovanost, jmenuji se Yaril a pocházím z vesničky nedaleko města Ife. Mého otce postihla nemoc, tak putuji do Elšumy po lék, který by ...“

„Zadrž, Yarile z vesnice nedaleko Ife. Tolik informací - otec, nemoc, lék. Pokud se nechceš zamíchat do problémů, tak ti radím, abys cizincům neříkal všechno po úvodním pozdravu. Nikdy nevíš, s kým mluvíš a jaké má cíle. Nakonec skončíš s dýkou mezi lopatkami. Dám ti jednu dobrou radu ...“ nestihl dokončit větu. Jednotvárný zvuk padajících kapek protnul hlasitý řev. Byl to řev člověka. Člověka, který umírá.

Všichni poskočili, až na Yarila, ten jako kdyby se více schoulil.

„Slyšeli jste to? Ten výkřik? Jako kdyby někoho mordovali!“ ptal se Tar a už sahal po oštěpu. „Co když někdo potřebuje pomoc? Pojďme se podívat!“

„Podívat?“ Yaril se zahleděl do bezedné tmy někde v lese. „Raději bychom měli zůstat tady v bezpečí při světle. Podívat se můžeme i ráno.“

„Ráno? Ten člověk, co křičel, je možná zraněn. Pomoc potřebuje ihned. Do rána nemusí vydržet. Ale tebe přece nikam chodit nenutíme. Zůstaň si v bezpečí u ohně.“ Řekla Rynn. Bleskurychle popadla meč, zapálila pochodeň a rázným krokem vstoupila do tmy. Tar ji bez okolků následoval. Yarilovi netrvalo dlouho aby pochopil, že bude ve větším bezpečí s dvěma bojovníky než bez nich. To ho dostatečně motivovalo k tomu, aby je následoval do lesa.

Prodírali se mokřými keři a vysokou trávou. Cestičku jim dělala Rynn držíc se na čele skupiny. Šli jen chvíli, ale zdálo se to jako věčnost. Konečně se dostali na palouček a tehdy to uviděli. Postavu v tmavém oděvu. Hlavu jí zdobil černý šátek, jakoby chtěl splynout s tmou. Hrbil se nad tělem ležícím v bahně. Jejich pohledy se setkaly. Vyrušená postava okamžitě shrábla obsah kapsy ležícího, prudce se otočila a ztratila se v lese.

„Něco mu vzal!“ vykřikla Rynn a rozběhla se za ním opomíjejíc fakt, že jediný zdroj světla drží v rukou ona.

V té chvíli se soustředila na jiné věci. Instinktivně se hnala za vrahem, chtěla ho chytit, vyzpovídat, potrestat. Na chvíli jí před očima probleskla minulost, obraz mrtvé rodiny ležící ve špíně a krvi. Ze vzpomínek ji vytrhlo zuřivé zaržání koně nedaleko ní. Zpoza stromu zahlédla postavu se šátkem na hlavě, tentokrát už na koni. Vzdálenost mezi nimi prudce rostla. Rynn se ze zoufalství sehnula pro nejbližší

kámen a hodila ho po něm. Netrefila. Ze zlosti dupla nohou a sledovala, jak záhadnou postavu pohlcuje tma.

„Dostala jsi ho?“ vítal přicházející postavu Yaril i když mu bylo z jejího pohledu jasné, že se žádná oslava konat nebude.

„Ten prašivec mi utekl. Nedaleko měl připraveného koně. Nestihla jsem k němu doběhnout než nasedl a pak už nebyla šance,“ svésila Rynn hlavu a všimla si ležícího na zemi. Přistoupila k němu a posvítla na něj pochodní. „A on? Žije ještě?“

Tar zakroutil hlavou.

„Je mrtvý, ale bez světla z pochodně jsme v té tmě nic víc nezjistili,“ prohlásil Tar a v tom se zarazil. Klekl si k ležící postavě a ukázal na šíp trčící mu ze zad.

„A tady je důvod jeho smrti. Šíp z kuše, na krátkou vzdálenost smrtelný. Podle všeho ho vrah zasáhl, když utíkal. Měli bychom ho prohledat.“

Byl to chlap středního věku. Prohledali ho celého, ale kromě měšce s penězi u něj nenašli nic hodnotného. Byla to Rynn, která si všimla napůl svinutého pergamenu ležícího opodál. Byl již značně promoknutý, proto ho Tar rozvinul opatrně. Yaril se za něj přiblížil a spolu s Tarem najednou četli text napsaný elegantním písmem.

Úloha: Zabít Martina

Odměna: 20 zlatých

Bohdan

„To že tam je?“ pozvedla Rynn pravé obočí.

„Na,“ podal jí Tar pergamen, „máš to tu černé na bílém. Zadání a odměna.“

Rynn se zdráhala vzít pergamen, který jí Tar nabízel a nakonec vykřikla: „Přestaň mi to cpát pod nos! Na čtení jste tu vy! Meče, to je moje! Umím se jimi ohánět jako nikdo jiný. Divočáka skolím na dvě rány!“

„Uhm, jistě,“ odpověděl nezaujatě Yaril. „Myslíte si, že ten na zemi bude Martin? Konec konců, pergamen mohl vypadnout jen tomu vrahovi.“

„Pozor!“ vztyčil prst Tar. „Může stejně tak patřit i tomu zde. Co když je Martin tím vrahem. A možná ani není vrahem a jednal pouze v sebeobraně.“

„To je už trochu přehnané tvrzení,“ přidala se se svou argumentací i Rynn. „Pokud by ho zabil v sebeobraně, proč by před námi utíkal?“

„Asi si myslel, že ho chceme napadnout. Já nevím! Celé je to zamotané,“ chytal se za hlavu Tar. „Zůstaňme při tom, že nevíme kdo je Martin, kdo je Bohdan, kdo je či vrah a kdo jsou tito dva. Zahrabme to tělo a vypadněme odsud, protože mi ten déšť stéká pomalu i tam kam ani slunce nesvítí.“

Nikdo nenamítal. Už jim byla zima. Kromě toho se na nich projevil první známky únavy ve formě hlasitého zívání. Tělo neměli čím zahrabat, tak ho aspoň zasypali kamením a listím, aby nepřilákalo divokou zvěř. Cesta zpět k ohništi byla tichá, nikdo nepromluvil, všichni se snažili strávit události večera. Mrtvolu přece člověk nevidí každý den a vrazi nejsou vidět o nic častěji. Právě tato skutečnost je přiměla držet hlídky. Rynn se nabídla, že vezme první hlídku. Druhou měl Tar a za ním následoval Yaril.

„Vstávej!“ zahartusila Rynn a uštědřila Yarilovi kopanec do boku. „Tomuhle říkáš držet hlídku? Ještě včera tu po okolí pobíhal zabiják, kdyby sis náhodou nevzpomínal. Už jsi zapomněl na toho zastřeleného, kterého jsme našli? Ten vrah nás mohl klidně zabít!“ řvala, až jí vystoupila žíla na krku.

„Já ... já jsem ... hlídkoval,“ bránil se Yaril. „To jen nad ránem jsem si chvilku zdříml, vždyť se nic nedělo a byl jsem unavený.“

„Ty jeden líný ...!“ Rynn se chystala na další kopanec.

„Dost už!“ okřikl ji Tar. „Máme tu vraha, který nebude daleko, pokud necestoval celou noc, o čemž pochybuji. V tom počasí se musel někde utábořit. Zkusíme se vrátit k místu, kde jsi ho včera ztratila, Rynn. Možná se mi podaří najít stopy koně a ty nás už k němu dovedou.“

Bylo to tak, jak předpokládal. Díky dešti a promočené zemi se kopyta hluboko bořila do bahnitě půdy. V tomto případě nebylo stopování žádným uměním a zavedlo je rovnou na lesní cestičku. Táhla se až do nedaleké vesničky. Tvořily ji zhruba dva tucty domů a potůček protékající skrz. Uprostřed vesničky se k nebi vzpínala menší svatyně bohyně života Tiamat, která se postupem času stala i patronkou obchodu, protože právě na dobrém obchodě stojí životní úroveň Kalevy.

Dobrodruzi kráse svatyně nevěnovali nijak zvlášť pozornost a namířili si to do místního hostince. Po vstupu jim jako první padlo do oka smuteční oznámení o smrti jakési ženy. Její obraz byl obložený květinami a svíčkami.

Hostinský je přivítal radostnou zprávou, prý přišli právě na oběd a může jim naservírovat výborné jídlo. Jen co se parta usadila, přinesl jim objednané pití.

„Máme tu dva korbely piva pro chlapy a jeden čaj pro dámu,“ říkal a při tom pokládal nápoje před každého z nich.

„To pivo jde sem!“ bouchla Rynn prudce do stolu. „Čaj dej tomu krasavci.“

Yaril se začervenál, ale nenamítal. Vždyť Rynn neřekla nic, co by nebyla pravda.

Nechtěl se ale držet déle tohoto tématu a proto promluvil.

„Viděli jsme ten obraz, tam v předsíni. Smuteční oznámení,“ rukou mávl směrem ke dveřím.

„Ach ano, Božka. Strašná tragédie. Před pár dny ji našli mrtvou v lese, nedaleko vesnice. Nikdo neví, co se ve skutečnosti stalo, každý jen hádá. Někteří tvrdí, že ji zabil její vlastní přítel poté, co ji znásilnil. Jiní zas říkají, že se zabila sama, když ji zneuctil. Nedokázala tak žít,“ šeptal hostinský.

Když skončil s rozpravou, nastalo ticho. Přerušila ho až Rynn nemístným řihnutím.

„Beztak máte celkem slušné teorie. Na to, že nikdo nic neví, to vypadá, že se všichni shodnete na jednom, že v tom má prsty její přítel a že byla znásilněna,“ poznamenala a špinavou tvář si otřela do rukávu.

„Ne, ne!“ bránil se prudkým gestikulováním hostinský. „Neřekl jsem vám to, ale ve skutečnosti všechno viděl Pa'lo. Jenže to máte tak, Pa'lo je místní ožrala, neustále má upito a zapáchá alkoholem. Dokonce se šušká, že si ho ve sklepě sám pálí. Každou chvíli blouzní a už nedokáže oddělit skutečnost od fantazie. Přesto mu někteří věří a potom vznikají takové fámy. Ale to je na vesnici běžná věc. Lidí nudí každodenní stereotyp a když se konečně něco stane, dobré nebo špatné, udělají z komára velblouda.“

„Pravda,“ ozval se Tar, „ale každá fáma vzniká na pravdivém základě. A ten je nepopíratelný, vždyť mrtvola Božky se našla. Jak se jmenuje její přítel? Co se s ním stalo?“

Hostinský se poškrábal na hlavě a rozhlédl se po hostinci, zda mu nepřišli hosté. Nikdo se neukázal, takže mohl pokračovat.

„Ten její přítel byl místní, z vesnice. Jmenuje se Martin, všichni jsme ho znali už odmalička. Běžný mládenec, občas když si přihnul, tak měl silácké řeči jako všichni v jeho věku. Jinak měl Božku rád, viděli jsme je spolu často. Proto bylo pro nás nemyslitelné to, co spáchal. Ale co se s ním stalo? To nikdo neví. Zmizel po

Božčině smrti. Podle místních neunesl břemeno ohavného činu, který spáchal, a tak se vytratil do světa. Já tvrdím, že ho potrestala samotná bohyně Tiamat,“ pokrčil rameny a přešlápl z nohy na nohu. Z jeho postoje bylo každému jasné, že by se už nejraději vrátil do práce. Yaril ho ještě naposledy oslovil.

„Čistě v teoretické rovině, nemůže s tím vším mít něco společného Bohdan?“ Otázka trefila do černého. Přívětivý úsměv zdobící tvář hostinského se v okamžiku změnil.

„Bohdan?“ zarazil se hostinský. „To bude nějaký omyl. Bohdan je našim starostou. A teď mě omluvte, musím jít, mám povinnosti.“

Ve vzduchu zůstalo viset mnoho nezodpovězených otázek. Už beztak zamotaný příběh se zamotával ještě více. Vražda, znásilnění, mrtvolky, podezřelý starosta a kdoví co všechno ještě. Byli by nad tím dumali déle, nebýt dveří, které se s ohromným rachotem rozrazily. Do hostince vstoupili dva chlapi. Jeden byl robustní a svalnatý, s rukama jako lopaty. Druhý byl střední postavy a na boku měl připnutý meč. Oba byli zabraní do debaty, dokud si nevšimli Tara.

„Hele, to je on!“ strčil menší silnějšího do boku a oba se vydali ke stolu, kde seděl.

„Tak co? Ty ses vrátil? Tobě to minule nestačilo?“ vyzývavě se naklonil nad Tara.

Yaril si s Rynn vyměnili nechápavý pohled, ale zůstali tiše sedět a čekali, co se bude dít. Tar na dvojici vagabundů zíral se zařatými zuby a mlčel.

„Vidím, že sis objednal,“ nahnul se silnější blíže k poháru a plivl mu do něj. „A můžeš pít!“ spokojený s vlastním výkonem přistrčil pohár k Tarovi.

„Obávám se, že hostinský donesl tvou objednávku dříve, toto bude jistě tvá,“ odsekl Tar.

Odpověď na provokaci nenechala na sebe dlouho čekat. Muž popadl korbek s jasným cílem vylít ho na Tarovu hlavu. Tar chtěl uskočit a praštit ho, ale nešikovně položený batoh se postaral o opak. Jakmile vyskočil, převalil se vzad spolu se stoličkou a nešťastnou náhodou na něm skončilo i zmíněné pivo, které si ještě před chvílí vychutnával.

„Je to chudák!“ zasmáli se chlapi a přesunuli se k pultu.

Yarilovy dotazy ohledně totožnosti chlapů netrefily do cíle, protože se Tar nenamáhal nic vysvětlit. Po chvilce přišlo jídlo. Když se všichni dosyta najedli, Tar si přivolal hostinského.

„Čím mohu pomoci?“

„Ti dva,“ ukazoval na dvojici chlapů u pultu, „slíbili mi pivo na jejich účet.“

Hostinský si ho podezřívavě přeměřil: „Pro jistotu se jich zeptám.“ A odešel.

Sledovali ho, jak za nimi jde, vyměnili si pár slov a následně se chlapi vydali k nim.

„Takže tobě to stále nestačilo?“ napřáhl se a chtěl udeřit Tara, ten to samozřejmě čekal. Natáhl se pro oštěp a tupý konec vrazil silnému do břicha, až se zapotácel. To už druhý vytahoval obušek. Přiskočil k němu a rozehnal se jím.

Prvnímu úderu se Tar ještě stihl uhnout, ale proti dvěma velké šance neměl.

Netrvalo ani minutu a Tar ležel zmalovaný pod stolem.

„A už si s námi nezačínej, protože příště tě nebudeme tak šetřit,“ řekl vyšší s neskrývaným odporem a oba odešli.

Yaril celou scénu sledoval a modlil se ke všem známým bohům, aby ho také nevtáhli do bitky. Doufal, že ho Rynn ochrání, ale jí se podle všeho také vypařila síla z nohou, neboť zůstala sedět jako přibitá. Když chtěli Tarovi pomoci vstát, podrážděně je odstrkával, ale nakonec si sám uvědomil, že v současné situaci a v bolestech se bez

pomoci z hostince nevypotácí. Tvář mu zdobila už tmavnoucí krvavá podlitina. Až venku konečně promluvil.

„Pěkně vám děkuji za pomoc,“ utrousil ironicky a vyplivl krev. „To, že jste se nechtěli míchat do mých záležitostí bych ještě pochopil. Ale to, že ani nehnete brvou, když ze mě vylátali duši, jsem nečekal.“

„No, já ...“ hledala Rynn vhodná slova pro omluvu své nesmělosti, ale nic jí nepřicházelo na jazyk. Tar ji odbyl mávnutím ruky.

„Nech to být! Co bylo, to bylo, příště už bude líp. Nyní máme jiné starosti, musíme najít vraha,“ porozhlédl se po okolí a pak šeptem dodal: „Viděl jsem ho. Ještě před tím, než se v hostinci strhla bitka. Viděl jsem ho přes okno, stál přesně tam!“ ukázal na místo v prachu na cestě.

„Koho jsi viděl? Kdo tam stál?“ ptal se Yaril udiveně.

„Vraha se šátkem.“

Yaril nasucho polkl a ohlédl se. Nikoho se šátkem na hlavě neviděl. Rynn vrtaly hlavou podobné myšlenky. Buďto se Tar až příliš udeřil do hlavy nebo byli na správné stopě. Jelikož však nevěděli, jak po ní pokračovat, rozhodli se navštívit tajemného starostu Bohdana. Člověka, kterému schne krev na rukou. A možná, že byl jen obětí lupičů zneužívajících jeho postavení a především jeho podpis.

Najít dům starosty nebylo těžké. Očividně se mu dobře dařilo. Svědčil o tom nádherný patrový dům s pěkně udržovanou zahrádkou. Tar neváhal a silně zabušil na dveře. Otevřela postarší žena. Po krátkém rozhovoru pochopila, že hledají starostu a zavolala ho. Bohdan byl malý člověk se začínající pleší na hlavě. Navzdory vyššímu věku byl stále svěží. O svůj vzhled se staral, napovídala tomu pevná stavba jeho těla. Když promluvil, jeho charismatický hlas upoutal každého posluchače. Hovořil pomalu, jako kdyby si v hlavě vždy promítl všechny možné alternativy otázek a odpovědí, které z jeho vyprávění vyplývaly. Dobrodruhy si přeměřil jen zběžně.

„Á, vás jsem tu ještě neviděl. Podle oblečení a výbavy soudím, že musíte být nějakí dobrodruzi nebo poutníci.“ S těmito slovy vystoupil zpoza dveří na práh. Ani se nenamáhal pozvat je dál.

„Vskutku pozoruhodná dedukce,“ přikývl uznale Yaril. „Míváte často návštěvníky jako jsme my?“

„Čas od času se tu někdo zastaví. Převážně jsou to obchodníci nabízející své zboží a nové zprávy ze světa. Občas jsou to poutníci, lidé z jiných vesnic, kterým se už znelíbil život v rodném kraji a myslí si, že jinde je tráva zelenější. Pak se vyrovnávají s krutou realitou, že ani u nás slanina neroste na stromě, kozy se samy nedojí a kaše se netvoří v kouzelném hrnku. Všichni tu poctivě pracujeme, děláme si zásoby na zimu a splácíme daně zemanovi Rostislavovi.“ Tón, kterým mluvil, nasvědčoval tomu, že je na svou vesničku hrdý.

„Když už jsme u té práce,“ přerušila Rynn Bohdanův monolog o dnešní líné mládeži, „pro nás by se nějaká menší nenašla?“

Její otázka byla spontánní a na chvíli zaskočila i Tara. V okamžiku si však uvědomil, že ho chce lstivě otázkou nechat proreknout se.

„Na vesnici se práce najde vždy. Třeba vykydat hnůj z chléva, o zvířata se postarat, trávu sekat a seno nanosit do stodoly ...“

Rynnin zklamáný pohled nasvědčoval tomu, že to není prácička, jakou měla na mysli. Čekala, že je najme na tajnou misi, špehování a vraždění za tučnou odměnu. Čekala zlověstný úsměv a tajuplné zakázky. Místo toho před nimi stál postarší pán budící čistý a poctivý dojem jako kapka rosy.

„Nemusíte nám líčit všechny podrobnosti, pocházíme také z vesnice a všichni víme, co všechno v sobě manuální práce zahrnuje,“ chopil se slova Tar.

Yaril se na něj kradmo podíval, jejich pohledy se jen na chvíli setkaly a Tarovi bylo ihned jasné, že pro Yarila je pojem manuální práce neznámý. Význam tomu nepřikládal a dále kladl starostovi otázky.

„Klidná vesnice, žádné věci se zde nedějí, život klidně plyne dál,“ líčil Tar pomyslnou past na Bohdana. Avšak starosta tušil, kam tím Tar směřuje a elegantně navázal na jeho myšlenku.

„Vskutku, život krásně plynul, dokud se nestala ta strašná věc. Nedávno se zde odehrála jedna velká tragédie. Božka a Martin, takový krásný pár ...“ při těchto slovech se díval na oblohu, jako by vzpomínal, a pak změnil tón. „Ale ten Martin ... nikdo nečekal, že to udělá. Nejprve se jen hádali, ale pak to zašlo až příliš daleko. Božku našli znásilněnu a mrtvou v lese. Martina od té doby nikdo neviděl,“ rozpačité roztáhl ruce a pokrčil rameny.

Na chvíli zavládlo hrobové ticho. Starosta čekal na další otázky, ale dobrodruzi hleděli do země. Rozhovor se blížil ke konci a starosta se pomalu začal přesouvat za dveře. Tehdy to Tar nevydržel a vytáhl pergamen objednávací vraždu.

„A co tohle? Nepoznáváte to, pane starosto?“ zamával mu jím před nosem.

Starosta se na okamžik zarazil. Chvíli ostřil zrak a nakonec začal číst. Jak se blížil ke konci, tak se jeho překvapení stupňovalo.

„Kde jste to našli?“ zadíval se zkoumavým pohledem na Tara.

„Na tom teď nezáleží,“ odbyl ho Tar. „Je tu vaše jméno. Co nám k tomu dodáte?“

„To sice ano, ale to písmo není moje. Někdo chce očividně očernit mou pověst. Snaží se mě vtáhnout do událostí, které jdou mimo mě. To je neslýchané. Ach, kam ten svět spěje? Nejprve ta vražda a nyní chtějí na mě navléct objednávku další vraždy. Škoda, že je Martin pryč. Měl by ho někdo varovat,“ kýval hlavou starosta.

„Takže, to není vaše písmo?“ zarazil se Tar, očividně očekávající jiný průběh situace. Pomalu stočil pergamen a odložil ho. „Pokud je to tak, jak říkáte, je skutečně neslýchané, co se tu děje. Svět je jedna velká žumpa a kydat hnůj na všechny je denní rutinou. No dobře, to bylo z naší strany vše. Dále vás rušit nebudeme, máme ještě něco na práci,“ s těmito slovy se Tar rozloučil.

„Také mám nějakou práci. Ale až zjistíte, kdo to napsal, dejte mi vědět.“ Bohdan tímto ukončil rozhovor a zalezl do domu.

Po chvílce napjatého ticha se jako první ozval Yaril.

„To byl výborný nápad ukázat mu ten pergamen. Možná kdybys na něj ještě chvíli tlačil, byl by se sám přiznal a vydal se nám na milost,“ nešetřil Yaril cynismem.

„Budu ho sledovat, až půjde z domu,“ prohlásil Tar, nevšímaje si Yarilovy poznámky. „Možná je skutečně nevinný, jak tvrdí, ale mně na něm něco nehraje. Vy byste mohli zatím prohledat jeho dům, až bude pryč.“

„Jak to máme asi tak udělat?“ oponovala mu Rynn.

„To nechte na mně,“ usmál se Yaril a zamnul si ruce.